

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 25. oktober 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-483/17	Tarola Sagen vedrører: Hvis en statsborger i en anden EU-medlemsstat efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i tolv måneder ankommer til værtsmedlemsstaten og har arbejde (undtagen ifølge en tidsbegrænset ansættelseskontrakt) i en periode på to uger, hvorefter han bliver uforholdt arbejdsløs, bevarer denne borger da sin status som arbejdstager i yderligere mindst seks måneder med henblik på anvendelsen af artikel 7, stk. 3, litra c), og artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF, således at han har ret til at modtage sociale ydelser eller social sikring på samme grundlag som statsborgere bosiddende i værtsmedlemsstaten?	Udenrigsministeriet Udlændinge- og integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	15.11.18
C-592/17	Baby Dan (forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører for det første fortolkningen af den kombinerede nomenklatur (herefter "KN"), som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som successivt ændret ved Kommissionens forordninger (EF) og for det andet gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 9112009 af 26. januar 2009 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse skruer m.v. med oprindelse i Folkerepublikken Kina: EU-Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål: Skal spindlere med de konkrete karakteristika anses som en del af børnesikkerhedsgitteret? Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, således at spindlerne skal anses som en del af børnesikkerhedsgitteret, skal spind-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	Dom	15.11.18

	<p>lerne da henføres til KN position 9403 90 10 eller KN position 7326 og 4421? Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, således at spindlerne ikke skal anses som en del af børnesikkerhedsgitteret, skal spindlerne da henføres til KN position 7318 15 90 eller KN position 7318 19 OO? Hvis spindlere med de konkrete karakteristika skal henføres til KN position 7318 15 90, anmodes EU-Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål: Er forordning 9112009 af 26. januar 2009, hvorved der indføres endelig antidumpingtold på importen af visse skruer fra Kina, ugyldig som følge af, at Kommissionen og Rådet - ifølge WTO's Appellate Body - baserede sig på en proces, der knyttede definitionen af EU erhvervsgrænsen til EU producenteres villighed til at indgå i stikprøve og til at blive kontrolleret, resulterende i en selv-selektionsproces i industrien, som indebar en materiel risiko for forvrængning af undersøgelsen og resultatet.</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces-skridt	Dato
Forenede sager C-569/16 og C-570/16	<p>Bauer m.fl.</p> <p>1. Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiel godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem to privatpersoner?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	06.11.18
C-684/16	<p>Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften</p> <p>1. Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (direktiv 2003/88/EF) eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret) til hinder for en national ordning som § 7 i Bundesurlaubsgesetz (BUrLG), der som forudsætning for, at retten til ferie kan gøres gældende, opstiller et krav om, at arbejdstageren anmoder om ferie under angivelse af, hvornår vedkommende ønsker at afholde ferien, og bestemmer, at retten til ferie ellers bortfalder uden godtgørelse ved udløbet af referenceperioden, og ifølge hvilken arbejdsgiveren således ikke er forpligtet til på eget initiativ ensidigt og på bindende vis for arbejdstageren at fastsætte det tidsrum inden for referenceperioden, som ar-</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	06.11.18

	bejdstagerens ferie afholdes i? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem private parter?			
C-432/17	O'Brien Kræver direktiv 97/81, og navnlig § 4 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag hertil, vedrørende princippet om ikke-forskelsbehandling, at tjenesteperioder, der ligger forud for fristen for gennemførelse af direktivet, skal tages i betragtning ved beregningen af størrelsen af en deltidsansats alderspension, hvis de vil blive taget i betragtning ved beregningen af en sammenlignelig fuldtidsansats pension?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	07.11.18
C-461/17	Holohan e.a. a) Medfører Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, med senere ændringer [habitatdirektivet], at de levesteder og arter, som er opført for lokaliteten, skal nævnes i fuldt omfang i en Natura-virkningsvurdering? b) Medfører [habitatdirektivet], at den potentielle virkning på alle arter (i modsætning til blot beskyttede arter), som bidrager til og er en del af et beskyttet levested, skal identificeres og behandles i en Natura-virkningsvurdering? c) Medfører [habitatdirektivet], at en Natura-virkningsvurdering udtrykkeligt skal behandle virkningen af det foreslåede anlægsarbejde på beskyttede arter og levesteder inden for det særlige bevaringsområde, så vel som arter og levesteder uden for dets grænser? d) Medfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, at spørgsmålet om, hvorvidt det foreslåede anlægsarbejde har en betydelig virkning på de arter, der er nævnt i en vurdering af virkningen på miljøet, udtrykkeligt skal behandles i vurderingen? e) Udgør en løsning, som bygherren har overvejet og omtalt i vurderingen af virkningen på miljøet, og/eller som nogle af de interesserede parter har argumenteret for, og/eller som blev taget i betragtning af den kompetente myndighed, et af de »væsentligste alternativer« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, selv om den blev forkastet af bygherren på et tidligt tidspunkt? f) Medfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, at en vurdering af virkningen på miljøet bør indeholde tilstrækkelige oplysninger vedrørende hvert alternativs virkning på miljøet til at give mulighed for sammenligning af de forskellige alternativers miljømæssige ønskværdighed, og/eller at vurderingen af virkningen på miljøet skal indeholde udtrykkelige oplysninger om, hvorledes der er taget hensyn til alternativernes indvirkning på miljøet? g) Gælder kravet i artikel 5, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	07.11.18

	<p>indvirkning på miljøet, med senere ændringer, om at grunden til bygherrens valg skal gives »under hensyn til indvirkningen på miljøet« kun den valgte løsning eller også de væsentligste alternativer, som bygherren har undersøgt, hvorved der kræves en analyse af disse løsninger for at tage højde for deres indvirkning på miljøet?</p> <p>h) Er det foreneligt med opnåelsen af [habitatdirektivets] målsætninger, at detaljerede oplysninger om anlægsfasen (f.eks. byggepladsens placering og transportveje) først skal fastlægges, efter at der er givet tilladelse, og har en kompetent myndighed i så fald beføjelse til at tillade, at sådanne forhold bestemmes egenhændigt af bygherren inden for rammerne af en eventuel tilladelse, hvor den pågældende beslutning skal meddeles den kompetente myndighed frem for at blive godkendt af den kompetente myndighed?</p> <p>i) Medfører [habitatdirektivet], at en kompetent myndighed er forpligtet til at registrere, med en tilstrækkelig detaljeringsgrad og tydelighed til at hindre enhver tvivl om den videnskabelige udtalelses betydning og virkning, i hvilket omfang den videnskabelige udtalelse, som den har fået forelagt, argumenterer for, at der skal indsamles yderligere oplysninger, inden der gives tilladelse?</p> <p>j) Medfører [habitatdirektivet], at den kompetente myndighed skal begrunde eller detaljeret begrunde afvisningen af dens inspektørs konklusion om, at der kræves yderligere oplysninger eller en videnskabelig undersøgelse, inden der gives anlægstilladelse?</p> <p>k) Medfører [habitatdirektivet], at en kompetent myndighed som led i udførelsen af en vurdering skal begrunde hvert element i sin afgørelse detaljeret og udtrykkeligt?</p>			
C-484/17	<p>K</p> <p>Skal artikel 15, stk. 1 og 4, i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT 2003, L 251, som berigtiget i EUT 2012, L 71) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en ansøgning om en selvstændig opholdstilladelse fra en udlænding, der i medfør af en familiesammenføring har opholdt sig lovligt i mere end fem år på en medlemsstats område, kan afslås på det grundlag, at integrationsbetingelserne efter national ret ikke er opfyldt?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	07.11.18
T-34/16	<p>Republikken Litauen mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/2098 af 13. november 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2015) 7716) annulleres, for så vidt som denne afgørelse foreskriver en finansiel korrektion på 1 113 589,65 EUR, der skal anvendes i forhold til Litauen.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	08.11.18
C-33/17	<p>Čepelnik</p> <p>I. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	13.11.18

	<p>og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejløn, hvis betalingsstopet og sikkerheden alene tjener til sikring af en eventuel bøde, som først idømmes inden for rammerne af en særskilt procedure mod en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>a. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejløn, hvis tjenesteyderen med hjemsted i en anden medlemsstat, som skal pålægges en bøde, i sagen om pålæggelse af sikkerhedsstillelsen ikke har adgang til retsmidler mod pålæggelsen af sikkerhedsstillelsen, og den indenlandske ordregivers klage over denne afgørelse ikke har opsættende virkning.</p> <p>b. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejløn alene af den grund, at tjenesteyderen har hjemsted i en anden EU-medlemsstat.</p> <p>c. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejløn, selv om denne endnu ikke er forfalden, og den endelige værkslejløns størrelse på grund af modkrav og tilbageholdelsesrettigheder endnu ikke er fastlagt.</p>			
Forenede sager C-47/17 og C-48/17	<p>X m.fl.</p> <p>1) Skal den anmodede medlemsstat henset til formålet med samt indholdet og omfanget af Dublin-forordningen og proceduredirektivet reagere inden to uger efter modtagelse af anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er det da den frist på højst en måned, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 343/2003 (nu artikel 25, stk. 1, i Dublin-forordningen), der gælder, når henses til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, sidste punktum? 3) Såfremt det før-</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	13.11.18

	<p>ste og det andet spørgsmål besvares benægtende, har den anmodede medlemsstat da på grundlag af ordet »bestræber« i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, en rimelig frist til at reagere på anmodningen om fornyet behandling? 4) Såfremt der faktisk er tale om en rimelig frist, inden for hvilken den anmodede medlemsstat i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, skal reagere på anmodningen om fornyet behandling, er der da stadig tale om en rimelig frist, når der som i den foreliggende sag er forløbet lidt over seks måneder? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, hvad forstås der da ved en rimelig frist? 5) Hvilke konsekvenser har det, såfremt den anmodede medlemsstat ikke inden for to uger, en måned eller en rimelig frist reagerer på anmodningen om fornyet behandling? Er den anmodende medlemsstat da ansvarlig for den materielle behandling af udlændingens asylansøgning, eller er det den anmodede medlemsstat, som er ansvarlig? 6) Såfremt der må gås ud fra, at den anmodede medlemsstat bliver ansvarlig for den materielle behandling af asylansøgningen, fordi den ikke har reageret rettidigt på anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, inden for hvilken frist skal den anmodende medlemsstat, i dette tilfælde sagsøgte, gøre udlændingen bekendt hermed?</p>			
C-310/17	<p>Levola Hengelo</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1. (a) Er EU-retten til hinder for, at smagen af et levnedsmiddel – som ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse – beskyttes ophavsretligt?</p> <p>Særligt spørges: (b) Er det til hinder for en ophavsretlig beskyttelse, at udtrykket »litterære og kunstneriske værker« som omhandlet i Bernerkonventionens artikel 2, stk. 1, ganske vist omfatter »enhver frembringelse på det litterære, videnskabelige og kunstneriske område, uanset udtryksmåden eller udtryksformen« men at de i bestemmelsen nævnte eksempler kun vedrører frembringelser, der kan opfattes med øjet og/eller hørelsen? (c) Er et levnedsmiddels (mulige) ustabilitet og/eller en smagsoplevelses subjektive karakter til hinder for, at smagen af et levnedsmiddel kan beskyttes ophavsretligt? (d) Er det i artikel 2-5 i direktiv 2001/29/EF regulerede system af enerettigheder og begrænsninger til hinder for en ophavsretlig beskyttelse af smagen af et levnedsmiddel? 2. Såfremt spørgsmål 1(a) besvares benægtende: (a) Hvilke krav gælder der, for at smagen af et levnedsmiddel kan beskyttes ophavsretligt? (b) Beror den ophavsretlige beskyttelse af en smag kun på smagen som sådan eller (også) på opskriften på levnedsmidlet? (c) Hvad skal en part, som i en sag om krænkelse af ophavsret hævder at have skabt en ophavsretlig beskyttet smag af et levnedsmiddel, gøre gældende for at få medhold? Er det tilstrækkeligt, at parten under sagen fremlægger levnedsmidlet for retten, for at denne ved at smage og lugte kan danne sig sin egen mening med hensyn til, om levnedsmidlet opfylder kravene til ophavsretlig beskyttelse? Eller skal parten (alene eller også) give en beskrivelse af de kreative valg vedrørende smagssammensætningen og/eller opskriften, som er grundlaget for, at smagen kan betragtes som ophavsmandens egen intellektuelle</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	13.11.18

	<p>frembringelse? (d) Hvorledes skal retten i en sag om krænkelse af en ophavsret fastslå, om smagen af den sagsøgte parts levnedsmiddel ligner sagsøgerens levnedsmiddel i en sådan grad, at der er tale om en ophavsretskrænkelse? Har det herved (også) betydning, at totalindtrykket af begge smage stemmer overens?</p>			
T-241/17	<p>Republikken Polen mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/264 af 14. februar 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, for så vidt som der i denne afgørelse udelukkes udgifter på 25 708 035,13 EUR, som Republikken Polens godkendte betalingsorgan har afholdt, fra EU-finansiering.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.11.18
C-18/17	<p>Danieli & C. Officine Meccaniche e.a.</p> <p>1) Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF, Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, punkt 2 og 12 i kapitel 2: Fri bevægelighed for personer, i bilag V til akt om Republikken Kroatiens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab fortolkes således, at Østrig har ret til at begrænse udstationeringen af arbejdstagere, som er ansat hos et selskab med hjemsted i Kroatien, ved at kræve en arbejdstilladelse, når denne udstationering foregår ved, at arbejdstagerne stilles til rådighed for et selskab med hjemsted i Italien [Org. s. 2] med henblik på, at det italienske selskab leverer en tjenesteydelse i Østrig, og de kroatiske arbejdstageres arbejde for det italienske selskab i Østrig begrænser sig til at udføre denne tjenesteydelse ved opførelse af et trådvalseværk i Østrig, og der ikke består noget arbejdsforhold mellem dem og det italienske selskab? 2) Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF og Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at Østrig har ret til at begrænse udstationeringen af russiske og hviderussiske arbejdstagere, som er ansat hos et selskab med hjemsted i Italien, ved at kræve en arbejdstilladelse, når denne udstationering foregår ved, at arbejdstagerne stilles til rådighed for et andet selskab med hjemsted i Italien med henblik på, at det andet italienske selskab leverer en tjenesteydelse i Østrig, og den russiske henholdsvis arbejdstagers arbejde i Østrig for det andet italienske selskab begrænser sig til at udføre dette selskabs tjenesteydelse i Østrig, og der ikke består noget arbejdsforhold mellem dem og det andet italienske selskab?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.11.18
C-215/17	<p>NKBM</p> <p>1) Skal artikel 1, stk. 2, litra c), tredje led, i direktiv 2003/98, som ændret ved direktiv 2013/37 (konsolideret udgave), henset til en tilgang om minimumsharmonisering, fortolkes såle-</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Finansministeriet	Dom	14.11.18

	<p>des, at nationale bestemmelser kan tillade ubegrænset (fuldstændig) aktindsigt i oplysninger vedrørende kontrakter om ophavsret og konsulentbistand, selv om disse kontrakter betragtes som en forretningshemmelighed, og selv om disse bestemmelser kun indrømmer denne mulighed med hensyn til personer, som er omfattet af statens dominerende indflydelse, men ikke for andre oplysningspligtige personer, og påvirkes fortolkningen også af forordning (EU) nr. 575/2013 hvad angår bestemmelserne om offentliggørelse af oplysninger, og navnlig således, at aktindsigt i offentlige oplysninger i medfør af direktiv 2003/98 ikke kan være mere vidtgående i forhold til den, som foreskrives i den nævnte forordnings ensartede bestemmelser om offentliggørelse af data? 2) Skal forordning nr. 575/2013, vurderet ud fra bestemmelserne om offentliggørelse af oplysninger om bankers forretningsaktivitet, og navnlig artikel 446 og 432, stk. 2, i ottende del i forordningen, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en bank, som er eller var omfattet af offentligretlige organers dominerende indflydelse, har pligt til at offentliggøre oplysninger om kontrakter indgået om levering af tjenesteydelser fra konsulenter, advokater og ophavsmænd samt andre tjenesteydelser af intellektuel art, og især oplysninger om transaktionstypen, kontraktparten (i tilfælde af juridisk person: virksomhedsbetegnelse eller selskabsnavn, hjemsted og forretningsadresse), kontraktværdi, beløb af de enkelte betalinger for disse tjenesteydelser, dato for indgåelse af kontrakt, transaktionsforholdets varighed og lignende data, der følger af bilag til kontrakterne – idet alle disse oplysninger er blevet registreret i løbet af den periode, hvor banken var omfattet af den nævnte dominerende indflydelse – uden nogen form for undtagelse fra denne pligt og uden mulighed for en afvejning mellem offentlighedens interesse i at opnå aktindsigt og bankens interesse i, at forretningsoplysninger hemmeligholdes, såfremt der ikke er tale om en situation med grænseoverskridende elementer?</p>			
C-40/17	<p>Fashion ID</p> <p>1. Er ordningen i artikel 22, 23 og 24 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31, af 23.11.1995) til hinder for en national bestemmelse, som foruden databeskyttelsesmyndighedernes muligheder for at gribe ind og den berørtes retsmidler indrømmer forbrugerorganisationer beføjelse til at anlægge sag mod den krænkende?</p> <p>Såfremt første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Er det i en sag som den foreliggende, hvor en person integrerer en programkode i sin internetside, som får brugerens browser til at rekvirere indhold fra en tredjemand og til dette formål videresende personoplysninger til denne tredjemand, den integrerende person, som er »den registeransvarlige« som omhandlet i artikel 2, litra d), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31, af 23.11.1995), hvis han ikke selv kan påvirke denne databehandlingsproces? 3. Såfremt andet spørgsmål</p>	<p>Erhvervsstyrelsen Digitaliseringsstyrelsen Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet</p>	GA	15.11.18

	<p>besvares benægtende: Skal artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger fortolkes således, at den regulerer ansvar og kompetence endeligt i den forstand, at den er til hinder for et civilretligt krav mod en tredjemand, som ganske vist ikke er »den registeransvarlige«, men som etablerer årsagen til behandlingsprocessen uden at påvirke denne? Hvis »legitime interesse« skal der tages udgangspunkt i i en konstruktion som den foreliggende i forbindelse med den afvejning, der skal foretages i henhold til artikel 7, litra f), i direktiv 95/46/EF? Er det interessen i at integrere eksternt indhold eller tredjemands interesse? 5. Over for hvem skal det samtykke erklæres, som kræves i henhold til artikel 7, litra a), og artikel 2, litra h), i direktiv 95/96/EF, i en sammenhæng som den foreliggende?</p> <p>6. Gælder oplysningspligten i artikel 10 i direktiv 95/46/EF i en situation som den foreliggende også operatøren af en hjemmeside, som har integreret en tredjemands indhold og dermed etablerer årsagen til tredjemands behandling af personoplysninger?</p>			
C-118/17	<p>Dunai</p> <p>1) Skal punkt 3 [i konklusionen] i Domstolens dom i sag C-26/13 forstås således, at den nationale ret også kan afhjælpe den manglende gyldighed af et vilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, når opretholdelsen af aftalen strider mod forbrugerens økonomiske interesser? 2) Er det i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om lighed for loven, forbud mod forskelsbehandling, retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang, når en medlemsstats parlament ved lov ændrer tilsvarende privatretlige kontrakter, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger? 2a) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er det da i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om lighed for loven, forbud mod forskelsbehandling, retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang, når en medlemsstats parlament ved lov ændrer forskellige dele af låneaftaler optaget i fremmed valuta for at beskytte forbrugerne, men derved fremprovokerer en virkning, der strider imod netop forbrugerbeskyttelsesinteresserne, idet låneaftalen forbliver gyldig efter ændringerne, og idet forbrugerne fortsat må bære de udgifter, der er forbundet med valutarisikoen? 3) Hvis der er tale om indhold i aftaler indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er det da i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang i enhver civilretlig sag, når standardiseringsrådet under en medlemsstats højeste retsinstans ved »afgørelser truffet med henblik på ensartet fortolkning af retlige bestemmelser« over indflydelse på retspraksis ved den domstol, som sagen indbringes for? 3a) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er det</p>	Justitsministeriet	GA	15.11.18

	<p>da i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang i enhver civilretlig sag, når standardiseringsrådet under en medlemsstats højeste retsinstans ved »afgørelser truffet med henblik på ensartet fortolkning af retlige bestemmelser« over indflydelse på retspraksis ved den domstol, som sagen indbringes for, når udnævnelsen af de dommere, der er medlem af standardiseringsrådet, ikke foregår på en gennemskuelig måde ifølge forud fastsatte regler, når proceduren ved dette råd ikke er offentlig, og når det ikke efterfølgende er muligt at få oplysninger om den anvendte procedure, dvs. de anvendte udtalelser fra sagkyndige og retsvidenskabelig litteratur samt medlemmernes stemmeafgivelse (flertalsudtalelse og mindretalsudtalelse)?</p>			
C-393/17	<p>Kirschstein</p> <p>1. Skal Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked fortolkes således, at det er til hinder bestemmelsen i artikel II.75, stk. 6, i [org. s. 17] Codex Hoger Onderwijs af 11. oktober 2013, der indeholder et almindeligt forbud mod, at ikke-anerkendte undervisningsinstitutioner anvender betegnelsen »master« på de eksamensbeviser, som de udsteder, når denne bestemmelse skal beskytte et hensyn af almen interesse, nemlig nødvendigheden af at sikre et højt undervisningsniveau, hvorved det skal kunne kontrolleres, om de krævede kvalitetskrav er opfyldt?</p> <p>2. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at det er til hinder bestemmelsen i artikel II.75, stk. 6, i Codex Hoger Onderwijs af 11. oktober 2013, der indeholder et almindeligt forbud mod, at ikke-anerkendte uddannelsesinstitutioner anvender betegnelsen »master« på de eksamensbeviser, som de udsteder, når denne bestemmelse skal beskytte et hensyn af almen interesse, nemlig beskyttelsen af modtagerne af tjenesteydelserne?</p> <p>3. Er den af de flamske myndigheder fastsatte straffebestemmelse for ikke anerkendte undervisningsinstitutioner, der udsteder »master« eksamensbeviser, i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, således som det fremgår af artikel 9, stk. 1, litra c), og artikel 10, stk. 2, i Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked?</p>	<p>Forbrugerombudsmanden</p> <p>Uddannelses- og Forskningsministeriet</p> <p>Erhvervsstyrelsen</p>	GA	15.11.18
C-399/17	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande:— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 2, bilag 1, litra A, og fodnote 1 i Rådets direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand (1), idet det ikke har sikret, at vand opsamlet i et kombineret byspildevands- og regnvandssystem i 14 byområder opbevares og ledes til rensning i overensstemmelse med kravene i Rådets direktiv 91/271/EØF. — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og stk. 3, sammenholdt med kravene i artikel 10 og bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, enten</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	GA	15.11.18

	<p>ved ikke at tilvejebringe sekundær eller lignende rensning eller ved ikke at fremlægge tilstrækkeligt bevis til at godtgøre overensstemmelse i denne henseende med direktiv 91/27/EØF med hensyn til 25 byområder. — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2 og 3, sammenholdt med kravene i artikel 10 og bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at byspildevand, der tilledes kloaknet fra 21 byområder, renses mere vidtgående end beskrevet i artikel 4 og i overensstemmelse med kravene i bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, før det udledes til følsomme områder.— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12 i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at bortskaffelse af spildevand fra rensningsanlæg for byspildevand i byområderne Arklow (IEAG_547) og Castlebridge (IEAG_515) foregår i henhold til forudgående bestemmelser og/eller særlige godkendelser.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
Forenede sager C-487/17 - C-489/17	<p>Verlezza m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal bilaget til afgørelse 2014/955/EU og forordning (EU) nr. 1357/2014 fortolkes således, at affaldsproducenten med henvisning til klassificeringen af affald med spejling, i tilfælde hvor sammensætningen er ukendt, skal foretage en forudgående karakterisering og i givet fald inden for hvilke grænser? 2) Skal påvisningen af farlige stoffer ske på grundlag af ensartede på forhånd fastsatte metoder? 3) Skal påvisningen af farlige stoffer baseres på en nøjagtig og repræsentativ vurdering, som tager højde for affaldets sammensætning, hvis den allerede er kendt eller fastlægges i forbindelse med karakteriseringen, eller skal påvisningen af farlige stoffer derimod foretages ifølge sandsynlighedskriterier ved at tage udgangspunkt i de stoffer, som med rimelighed kan forventes at forefindes i affaldet? 4) Skal affald i tilfælde af tvivl, eller såfremt det ikke med sikkerhed er muligt at påvise tilstedeværelsen af farlige stoffer i dette affald, da under alle omstændigheder med anvendelse af forsigtighedsprincippet klassificeres og behandles som farligt affald?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	15.11.18
C-590/17	<p>Pouvin og Dijoux</p> <p>1. Skal artikel 2 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler fortolkes således, at et selskab, såsom selskabet EDF, når det yder et lån med sikkerhed i fast ejendom i henhold til støtteordningen til erhvervelse af fast ejendom, som kun selskabets ansatte er berettigede til, handler som erhvervsdrivende? 2. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at et selskab, såsom selskabet EDF, når det yder et lån med sikkerhed i fast ejendom til en ansats ægtefælle, der ikke er ansat i nævnte selskab men solidarisk hæftende medlåntager, handler som erhvervsdrivende? 3. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at en ansat i et selskab, såsom selskabet EDF, der har indgået en aftale med selskabet om et sådant lån med sikkerhed i fast ejendom, handler som forbruger? 4. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at ægtefællen til denne arbejdstager, der underskriver samme lån, ikke i kraft af sin egenskab som ansat i selskabet, men som solidarisk hæftende medlåntager, handler som forbruger?</p>	Finanstilsynet	GA	15.11.18

C-648/17	<p>Balcia Insurance</p> <p>1) Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (første direktiv) fortolkes således, at begrebet »færdsel med køretøjer« omfatter et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, nemlig åbning af dørene på et parkeret køretøj? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 da fortolkes således, at begrebet »færdsel med køretøjer« omfatter et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, nemlig et tilfælde, hvor skaden på tredjemands ejendom forvoldes ved en passagers anvendelse af køretøjet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	15.11.18
T-316/14	<p>PKK mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 125/2014 (1) annulleres, for så vidt den vedrører PKK (alias »KADEK«, alias »Kongra-GEL«). Det fastslås, at Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 (2) ikke finder anvendelse på PKK (alias »KADEK«, alias »Kongra-GEL«). Subsidiært fastslås det, at en mindre restriktiv foranstaltning end den fortsatte opførelse på listen er berettiget. Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	15.11.18
T-487/14	<p>CHEMK og KF mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 360/2014 af 9. april 2014 om indførelse af en endelig antidumping-told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Rusland efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 (1) (grundforordningen) (EUT L 107, s. 13) annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	15.11.18
T-793/14	<p>Tempus Energy og Tempus Energy Technology mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Den anfægtede afgørelse annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgernes omkostninger.</p>	Energistyrelsen	Dom	15.11.18